

Povestea Romaniței

Pe Romanița, cea mai mică dintre fiice, Craiul Zorilor o iubea cel mai mult. Chipul gingaș, ochii ca mierea și părul bălai luminau, parcă, iatacurile crăiești.

Râsul cristalin și veselia copilei îl făceau pe crai să uite, din când în când, de făgăduiala către Împăratul Adâncurilor. Rău la suflet și hidos la chip, acesta ceruse de soție pe cea mai dragă fiică a craiului. Altfel, toate apele care udau pământurile craiului ar fi fost zăgăzuite în adâncuri cu porți de fier pentru totdeauna.

Când Romanița ajunsese la vârsta măritişului, tristețea cuprinse întreg palatul. Înduplecată de tinerețea copilei și de durerea craiului, cea mai bătrână dintre ursitoare o preschimbă pe fată într-o floare cu petale albe și cu bumbi galbeni ca părul Romaniței.

Cei care au aflat de povestea fiicei de crai au numit

această floare ROMANIȚĂ. Ea ne încântă privirea din primăvară până toamna târziu. Ne umple de veselie, de dorința de a ne păstra curați ca sufletul nevinovat al bieteii Romanița.

(Poveste populară)

Ghicitoare:

Are-a soarelui culoare
Și puteri vindecătoare.
Nasture mic și bombat,
Nici înalt și nici prea lat,
Fii cu grijă când pășești,
Nu cumva să îl strivești!

Colorați!

